

Mediji i informiranje

Opći sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br.14/15
U Luxembourg, 5. veljače 2015.

Presuda u predmetu T-473/12
Aer Lingus Ltd /Komisija i T-500/12 Ryanair Ltd / Komisija

Opći sud djelomično je poništio odluku Komisije kojom se Irskoj nalaže da od zračnih prijevoznika korisnika povрати iznos od 8 eura po putniku

Komisija ne može pretpostaviti da je prednost koju su prijevoznici imali automatski u svim slučajevima iznosila osam eura po putniku

Od 30. ožujka 2009. zračni prijevoznici moraju u Irskoj plaćati „porez na zračni prijevoz“ (PZP) za „svaki polazak putnika zrakoplovom iz zračne luke“ koja se nalazi u Irskoj. Putnici na povezanim letovima ili u tranzitu oslobođeni su plaćanja tog poreza.

U trenutku kada je uveden, PZP se naplaćivao na temelju udaljenosti između zračne luke odlaska i zračne luke dolaska, a iznos je bio utvrđen na 2 eura u slučaju leta prema odredištu koje je udaljeno najviše 300 km od zračne luke u Dublinu te na 10 eura za sve druge slučajeve. Slijedom istrage Komisije, irska su nadležna tijela od 1. ožujka 2011. izmijenila tarifu na snazi stvarajući jedinstvenu tarifu primjenjivu na sve odlaske u iznosu od 3 eura neovisno o predenoj udaljenosti.

U srpnju 2009. Ryanair¹ je podnio pritužbu Komisiji, kritizirajući brojne vidove PZP-a koji je uvela Irska. Ryanair je osobito istaknuo da neprimjenjivanje PZP-a na putnike u tranzitu i na povezanim letovima predstavlja nezakonitu državnu potporu u korist zračnih prijevoznika Aer Lingus i Aer Arann jer oni imaju relativno visok udio putnika i letova koji odgovaraju tim kategorijama. Ryanair je osim toga naveo da paušalni iznos poreza predstavlja važniji udio u tarifnoj cijeni za niskotarifne zračne prijevoznike nego za tradicionalne zračne prijevoznike. Konačno, on tvrdi da niža porezna tarifa s obzirom na prijeđenu udaljenost pogoduje Aer Arannu jer 50 % putnika koje taj prijevoznik prevozi putuje prema odredištima koja se nalaze na manje od 300 km od zračne luke Dublin.

Odlukom od 25. srpnja 2012.², Komisija je zaključila da primjena niže porezne tarife za letove na kraćim udaljenostima između 30. ožujka 2009. i 1. ožujka 2011. državna potpora nespojiva s unutarnjim tržištem³. Naime, primjena takve tarife mogla bi nezakonito pogodovati nacionalnim letovima u odnosu na prekogranične letove. Komisija je tako naložila povrat te potpore od korisnika precizirajući da iznos potpore odgovara razlici između snižene tarife PZP-a (2 eura) i standardne tarife od 10 eura koje se obračunavaju po svakom putniku, odnosno 8 eura.

Aer Lingus i Ryanair bili su među korisnicima državne potpore. Oni su Općem sudu podnijeli tužbu protiv te odluke. U bitnome tvrde da je Komisija (i) pogrešno zaključila da je tarifa od 10 eura PZP-a „uobičajena“ kako bi utvrdila postojanje selektivne prednosti u korist zračnih prijevoznika podvrgnutih nižoj tarifi od 2 eura i (ii) počinila pogreške u odluci o povratu.

Svojim današnjim presudama, Opći sud je djelomično poništio odluku Komisije koja se odnosi na povrat potpore od korisnika u iznosu određenom na 8 eura po putniku.

¹ Ryanair Ltd je niskotarifni zračni prijevoznik sa sjedištem u Irskoj. On nudi više od 1300 izravnih letova između 170 zračnih luka u 28 zemalja Europe i sjeverne Afrike. Ryanair letove obavlja uglavnom na kraćoj udaljenosti, kraćoj od 3 200 km ili u trajanju kraćem od sata.

² Vidjeti [priopćenje za medije](#) Komisije.

³ Nasuprot tomu, odlukom od 13. srpnja 2011., Komisija je među ostalim zaključila da neprimjenjivanje PZP-a na putnike na povezanim letovima ili u tranzitu ne predstavlja državnu potporu jer ta mjera nije bila selektivna (vidjeti [priopćenje za medije](#) Komisije). Ta odluka je djelomično poništena presudom Općeg suda od 25. studenoga 2014. (predmet [T-512/11](#) Ryanair Ltd/Komisija, vidjeti također priopćenje za medije n° [159/14](#)).

Opći sud napominje da Komisija nije počinila nikakvu pogrešku kvalificirajući višu tarifu od 10 eura kao referentnu tarifu i zaključujući da primjena različitih tarifa jest državna potpora u korist zračnih prijevoznika čiji su letovi podvrgnuti nižoj tarifi od 2 eura tijekom razdoblja o kojem je riječ.

Upravo suprotno, Opći sud smatra da je Komisija počinila pogreške određujući iznos potpore koju treba vratiti na 8 eura po putniku. Naime, u dijelu u kojem gospodarska prednost koja proizlazi iz primjene snižene tarife može, čak i djelomično, biti prebačena na putnike, Komisija ne može pretpostaviti da se prednost koju su zračni prijevoznici imali u svakom slučaju automatski penje na 8 eura po putniku. Opći sud navodi da to ne može biti slučaj osim pod pretpostavkom da su zračni prijevoznici koji su PZP naplaćivali po sniženoj tarifi sustavno povećavali cijene svojih karata bez poreza u iznosu od 8 eura. Opći sud primjećuje da Komisija nije pojasnila po čemu bi takva pretpostavka bila uobičajenija od pretpostavke prema kojoj su zračni prijevoznici prebacili prednost na svoje putnike. Opći sud dodaje **da Komisija nije utvrdila da su zračni prijevoznici čiji su letovi podvrgnuti PZP-u po nižoj tarifi od dva eura po putniku imali prednost koja odgovara razlici između dvije tarife PZP-a.** Također smatra da Komisija ne može pretpostavljati da gospodarska prednost koja proizlazi iz primjene snižene tarife PZP-a nije nikako bila prebačena na putnike.

Za precizno određivanje iznosa prednosti koju su zračni prijevoznici koji su PZP dužni platiti po nižoj tarifi od dva eura zaista imali, Komisija je trebala odrediti u kojem su oni dijelu na svoje putnike stvarno prebacili gospodarsku korist koja je proizašla iz primjene PZP-a po nižoj tarifi. Također se trebala ograničiti na nalaganje povrata iznosâ koji stvarno odgovaraju toj prednosti. U slučajevima kada se ti iznosi ne bi mogli točno odrediti, Komisija je trebala povjeriti tu zadaću nacionalnim tijelima, dostavljajući im podatke potrebne za to.

Naposljetku, Opći sud naglašava da Komisija nije utvrdila da je povrat 8 eura po putniku potreban za osiguravanje povrata u stanje kakvo bi bilo da su letovi koji su podvrgnuti tarifi od dva eura po putniku bili podvrgnuti porezu od deset eura po putniku. Smatra da zračni prijevoznici ne mogu retroaktivno vratiti iznos od osam eura po putniku koji je trebao biti naplaćen. Štoviše, povratom takvog iznosa riskira se dodatno narušavanje tržišnog natjecanja, jer to može dovesti do toga da se od zračnih prijevoznika povрати više od prednosti koju su stvarno imali.

NAPOMENA: Protiv odluke Općeg suda može se, u roku od dva mjeseca od njenog priopćenja, Sudu podnijeti žalba ograničena na pravna pitanja.

NAPOMENA: Tužba za poništenje služi za poništenje akata institucija Unije koji su protivni pravu Unije. Pod određenim uvjetima države članice, europske institucije i pojedinci mogu podnijeti tužbu za poništenje Sudu ili Općem sudu. Ukoliko je tužba osnovana, akt se poništava. Dotična institucija mora popuniti eventualnu pravnu prazninu nastalu poništenjem akta.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Opći sud.

Cjelovit tekst presude [T-473/12](#) i [T-500/12](#) objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708